ARENA

FREDRIC BROWN

CARSON deschise ochii şi se trezi privind în sus, la o nebulozitate albastra, pîlpîitoare.

Era cald, iar el zăcea pe nisip şi o piatră ascuţită îl împungea în spate. Se întoarse pe o parte, scăpînd de piatră, şi apoi se ridică în capul oaselor.

„Sînt nebun”, se gîndi el. „Nebun... sau mort... sau altceva”. Nisipul era albastru, strălucitor. Pe Pămînt însă, sau pe oricare altă planetă, nu exista un asemenea nisip.

„Nisip albastru”.

Nisip albastru, sub o cupolă albastră, care nu era nici cerul şi nici un tavan, ci o zonă circulară; deşi nu îi putea zări vîrful, ştia, cumva, că era o zonă circulară şi limitată.

Luă un pumn de nisip şi-l lăsa să-i curgă printre degete. Acesta căzu pe piciorul său gol.

„Gol?”

Era dezbrăcat, complet dezbrăcat şi trupul îi era deja acoperit de transpiraţia datorată căldurii, iar nisipul albastru se lipise de porţiunile mai umede.

Altfel, însă, pielea corpului său era albă.

„Atunci”, se gîndi el, „nisipul este într-adevăr albastru. Dacă mi s-ar fi părut aşa datorită luminii albastre, rezulta că şi eu ar fi trebuit să am aceeaşi culoare. Dar eu sînt alb, deci nisipul este albastru. Nisip albastru. Nu există nisip albastru. Nu există nici un loc care să semene cu acesta, unde mă aflu eu acum”.

Transpiraţia îi curgea în ochi

Era cald, mai cald decît în iad. Numai că iadul – iadul celor vechi – era roşu şi nu albastru.

Iar dacă locul acesta nu era iadul, ce ar fi putut să fie? Dintre planete, numai Mercur era atît de fierbinte, însă nici nu se afla pe Mercur. Mercur se găsea la vreo patru

miliarde de mile de...

Îşi aminti atunci unde fusese. Dincolo de orbita lui Pluto, în naveta pentru o singură persoană, acoperind cîteva milioane de mile pe un flanc al flotei Pământului, dispusă în evantai pentru a-i întîmpina pe Străini.

Apoi soneria bruscă, stridentă, a semnalului de alarmă, atunci cînd naveta inamică – naveta Străină – ajunsese în raza detectoarelor sale.

Nimeni nu ştia cine erau Străinii, cum arătau, sau din ce galaxie îndepărtată veneau, deşi se presupunea că aceasta era în direcţia Pleiadelor.

La început, fuseseră doar cîteva raiduri sporadice asupra coloniilor şi posturilor de veghe ale Pământului. Bătălii izolate între patrule pământene şi grupuri mici de nave Străine; bătălii uneori cîştigate, alteori pierdute, fără însă a se reuşi vreodată captura unei nave străine. De asemenea, nici un membru al vreunei colonii atacate nu supravieţuise pentru a-i descrie pe Străinii care ieşiseră din nave, dacă, într-adevăr, ieşiseră.

Iniţial, nu fusese cine ştie ce bătaie de cap, deoarece raidurile nu erau nici numeroase, nici foarte periculoase. Şi apoi, luate individual, navele inamice se dovediseră uşor inferioare ca armament în faţa celor mai bune nave pământene, deşi le depăşeau ca viteză şi manevrabilitate. De fapt, plusul de viteză le oferea Străinilor posibilitatea de a alege între luptă sau fugă, atunci cînd nu erau înconjuraţi

Totuşi, Pământul se pregătise pentru eventualitatea unor necazuri serioase, pentru o confruntare, construind cea mai puternică flotă a tuturor timpurilor. Flota aceea aşteptase multă vreme. Acum, însă, sosise momentul confruntării.

Cercetaşi aflaţi la douăzeci de miliarde de mile în afara sistemului solar detectaseră apropierea unei flote puternice – o flotă de război – a Străinilor. Cercetaşii nu mai apucaseră să se întoarcă, dar mesajele lor radiotronice sosiseră. Iar acum, flota Pământului, cu zece mii de nave şi

o jumătate de milion de combatanţi, ieşise în afara orbitei lui Pluto, aşteptînd duşmanul, gata să lupte pînă la moarte.

Într-adevăr, avea să fie o încleştare hotărîtoare, judecînd după rapoartele celor din posturile avansate de observaţie, oameni care îşi jertfiseră viaţa pentru a comunica – înainte de moarte – informaţii asupra mărimii şi forţei de şoc a flotei inamice.

O încleştare cu şanse egale asupra posibilităţii de stăpînire a sistemului solar. Ultima, şi singura, şansă pentru Pămînt şi coloniile sale, aflate la mila Străinilor dacă ar fi pierdut confruntarea...

Ah, da, Bob Carson îşi reamintea totul.

Nu-şi putea explica, totuşi, nisipul albastru şi cupola tremurătoare. Îşi amintea doar ţîrîitul neaşteptat al soneriei şi saltul său spre tabloul de comandă. Degetele care îi tremurau, încheind centura scaunului. Punctul care creştea în visiplat.

Gura uscată. Conştiinţa că, în sfîrşit, asta era. Pentru el cel puţin, deoarece flotele propriu-zise nu se aflau încă în contact.

Aceasta era prima lui luptă. Peste trei secunde, sau mai puţin, avea să fie ori victorios, ori un ciot carbonizat. Mort.

Trei secunde – atîta dura o bătălie spaţială. Timp suficient ca să numeri încet pînă la trei, iar apoi fie cîştigai, fie erai mort. O singură lovitură distrugea complet o navă semiblindată şi cu armament uşor, aşa cum era naveta pentru o persoană.

Iute – în vreme ce, inconştient, buzele uscate formau cuvîntul „Unu” – acţionă comenzile care menţineau punctul crescător în mijlocul crucii de pe visiplat. Mîinile îi alergau, în timp ce piciorul tremura deasupra pedalei ce declanşa tunul. Singurul proiectil, de jad concentrat, care trebuia să-şi nimerească ţinta, altfel... Pentru o a doua lovitură nu ar mai fi fost timp.

„Doi” Nici nu ştia că spusese aşa ceva. Acum, pe visiplat nu mai era un simplu punct. Aflată la numai cîteva mii de mile depărtare, nava inamică ocupa întreg visiplatul, ca şi

cum ar fi fost la cîteva sute de metri. Era o navetă alungită, rapidă, cam de aceeaşi mărime ca şi a lui.

Şi, într-adevăr, era o navă extraterestră,

„Tr...” Piciorul atinse pedala de dare a focului. Exact atunci, Străinul viră brusc şi ieşi din crucea de pe ecran. Carson apăsă iute pe comenzi, căutînd să-l urmărească.

Pentru o zecime de secundă, dispăruse complet de pe visiplat dar, cînd botul navetei se întoarse după el, îl zări din nou, în picaj spre sol.

„Sol?”

Era vreo iluzie optica. Trebuia să fie, planeta aceea – sau orice ar fi fost – acoperea acum visiplatul. Orice ar fi fost, nu putea fi acolo. Nu putea fi. Cu excepţia lui Neptun, aflat la trei miliarde de mile depărtare, nu exista altă planetă apropiată – iar Pluto se afla tocmai de cealaltă parte a soarelui, minuscul şi îndepărtat.

Instrumentele de bord! Nu indicaseră nici un obiect de dimensiuni planetare, nici măcar un asteroid. Continuau să fie tăcute.

Deci, suprafaţa spre care cobora el în picaj, suprafaţa aflată la numai cîteva sute de mile dedesubt, nu putea să existe.

Apoi, îngrozit de posibilitatea unei prăbuşiri, uită pînă şi de nava Străină. Acţionă rachetele de frînare frontală şi, cînd schimbarea bruscă de viteză îl aruncă în faţă, în centurile de siguranţă, acţionă lateralele de dreapta pentru un viraj de pericol. Apăsă manetele şi le ţinu acolo jos, ştiind că pentru evitarea ciocnirii avea nevoie de tot ceea ce putea da nava, şi că un viraj ca acela putea duce la pierderea conştienţei.

Aşa se şi întîmplase.

Asta fusese totul. Acum stătea pe nisipul albastru şi fierbinte, dezbrăcat pînă la piele, dar fără nici o rană. Nici o urmă a navetei sale şi, de fapt, nici o urmă a Cosmosului. Curba de deasupra capului său nu era un cer, ci altceva.

Clătinîndu-se, se ridică în picioare. Gravitaţia părea ceva mai mare decît pe Pămînt. Nu cu mult.

În faţă se întindea nisipul neted, ici şi colo cîteva tufişuri spinoase. Tufişurile erau tot albastre, dar în nuanţe diferite, unele mai deschise decît nisipul, altele mai întunecate.

De sub tufişul cel mai apropiat ieşi o creatură micuţă, asemănătoare unei şopîrle, deşi avea mai mult de patru picioare. Şi ea era tot albastră. Strălucitor de albastră. Îl zări şi fugi înapoi sub tufiş.

Privi din nou în sus, încercînd să desluşească ce se afla deasupra capului. Nu era tocmai un acoperiş, însă avea formă de cupolă. Scînteia şi era greu să-l priveşti fix. Dar, în mod clar, se curba pînă la sol, pînă la nisipul albastru, de jur împrejurul lui.

Carson se găsea aproape în centrul cercului acoperit de cupolă. Pînă la peretele cel mai apropiat, dacă se putea vorbi de un perete, erau cam vreo sută de metri. Aparent, o emisferă cu circumferinţa de două sute cincizeci de metri, dintr-un material albastru, fusese pusă cu gura în jos pe nisip.

Totul era albastru, cu o singură excepţie. Lîngă peretele cel mai îndepărtat de el se afla ceva roşu. Un obiect aproximativ sferic, de un metru în diametru. Se găsea prea departe ca să-l distingă limpede prin scînteierile albăstrui. Totuşi, inconştient, se înfioră.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte.

Era un vis? Un coşmar? Căldura, nisipul, senzaţia vagă de oroare ce o simţea privind obiectul cel roşu?

Un vis? Nu, nu te culci şi visezi în toiul unei lupte spaţial.

Moartea? Nici gînd. Dacă nemurirea exista, nu ar fi fost ceva atît de lipsit de sens, cu nisip albastru, arşiţă şi o oroare roşie.

Atunci, auzi vocea…

O auzi nu cu urechile, ci în interiorul capului. Venea de nicăieri, sau de peste tot.

„Rătăcind prin multe spaţii şi dimensiuni”, îi răsunară cuvintele în minte, „am găsit, în acest spaţiu şi în acest

timp, două rase gata să înceapă un război care ar fi exterminat pe una dintre ele şi ar fi slăbit-o pe cealaltă în asemenea măsură, încît ar fi regresat şi nu şi-ar fi împlinit destinul, ci, decăzînd, s-ar fi întors în praful neştiutor din care a apărut. Şi mi-am spus că aşa ceva nu trebuie să se întîmple."

„Cine... ce eşti?" Carson nu rostise întrebarea cu voce tare; cuvintele se formaseră singure în creier

„Nu ai înţelege pe deplin. Sînt..." Urmă o pauză, de parcă vocea căuta – în mintea lui Carson – un cuvînt care nu era acolo, un cuvînt pe care el nu îl ştia. „Sînt ultima treaptă din evoluţia unei rase atît de vechi, încît timpul nu poate fi exprimat în cuvinte care să aibă înţeles pentru mintea ta. O rasă contopită într-o singură entitate, eternă..."

„O entitate aşa cum ar putea deveni şi rasa voastră primitivă peste... (din nou căutarea termenului)...un timp. Aşa cum ar putea deveni şi rasa, pe care, în sinea ta, o denumeşti Străinii. Atunci, am intervenit în bătălia inevitabilă, bătălie atît de crîncenă încît ar fi distrus ambele rase. Una trebuie să supravieţuiască. Una trebuie să progreseze şi să evolueze."

„Una?" se gîndi Garson. A mea, sau...?"

„Eu pot să opresc războiul şi să-i trimit pe Străini înapoi, în galaxia lor. Dar, ori ei se vor reîntoarce, ori rasa ta îi va urma acolo, mai devreme sau mai tîrziu. Le-aş putea opri din această distrugere reciprocă numai rămînînd permanent în acest spaţiu şi timp, dar eu nu pot acest lucru".

„Trebuie, prin urmare, să intervin acum. Voi distruge complet una dintre flote, fără ca cealaltă să sufere vreo pierdere. Astfel, una din civilizaţii va supravieţui."

Coşmar. Trebuie să fie un coşmar, îşi spuse Carson. Ştia însă că nu era aşa.

Era ceva prea nebunesc, prea imposibil ca să nu fie adevărat.

Nu îndrăznea să pună întrebarea „care din rase?" Dar

gîndurile sale o puseră.

„Va supravieţui cel mai puternic”, spuse vocea. „Eu nu pot – şi nu vreau – să schimb nimic. Intervin numai pentru a o transforma într-o victorie completă, nu...”, din nou căutarea ezitantă, „o victorie à la Pirus pentru o rasă decimată”.

„De la periferia războiului încă nedeclanşat, am ales doi indivizi: tu şi un Străin. Citesc în mintea ta că în istoria străveche a popoarelor voastre erau frecvente luptele între cei mai buni, pentru a hotărî soarta unor grupuri.”

„Tu şi oponentul tău vă aflaţi aici, unul contra celuilalt, goi şi neînarmaţi, în condiţii nefamiliare şi neplăcute pentru amîndoi. Nu există o limită de timp, deoarece aici timpul este suspendat. Supravieţuitorul este alesul rasei. Rasa aceea va continua să existe.”

„Dar...”, protestul lui Carson nu apucase să fie articulat şi glasul îi răspunse:

„Totul este cinstit. Condiţiile sînt de o asemenea natură încît o slăbire a puterii fizice nu va decide, complet, lupta. Există o barieră. Veţi vedea. Inteligenţa şi curajul vor fi mult mai importante decît forţa. În special curajul, care este dorinţa de supravieţuire.”

„Dar în timpul acesta, flotele...”

„Nu, vă găsiţi în alt spaţiu şi în alt timp. Atîta vreme cît veţi rămîne aici, timpul nu se va clinti în universul cunoscut de voi. Văd că te întrebi dacă acest loc este real. Este şi nu este. Aşa cum – pentru înţelegerea ta limitată – eu sînt, şi nu sînt real. Existenţa mea este mentală, nu fizică. M-aţi văzut ca pe o planetă; ar fi putut să fie un fir de praf sau o stea”.

„Pentru tine, însă, locul acesta este acum real. Ceea ce suferi aici este adevărat. Iar dacă vei muri, va fi o moarte reală. Dacă mori, eşecul tău va fi sfîrşitul rasei tale. Asta este tot ceea ce trebuie să ştii.”

Apoi, glasul se stinse.

Carson rămase singur, deşi nu tocmai singur. Ridicînd privirea, văzu că obiectul cel roşu, sfera roşie de oroare,

despre care ştia acum că era un străin, se rostogolea spre el.

Se rostogolea.

Nu putea desluşi mîini, picioare sau trăsături. Se rostogolea peste nisipul albastru cu iuţeala fluidă a unei picături de mercur. Iar înaintea sa, într-un chip pe care Carson nu-l putea pricepe, venea un val paralizant de ură greţoasă, oribilă, scîrboasă.

Carson privi iute în jur. Singurul obiect care putea fi folosit drept armă era o piatră ce zăcea la cîţiva paşi, pe nisip. Nu era prea mare, dar avea muchii ascuţite ca o cremene. Chiar semăna puţin cu cremenea albăstruie.

O ridică şi se ghemui, gata să primească atacul. Sfera se apropia rapid, mai repede decît putea el alerga.

Nu avea timp să se gîndească cum să lupte, şi, de fapt, cum să-ţi poţi face un plan de luptă înaintea unei fiinţe ale cărei caracteristici, putere şi metode de atac nu le cunoşti. Rostogolindu-se atît de iute, părea mai mult decît oricînd o sferă perfectă.

Zece metri. Cinci. Apoi se opri.

Mai degrabă fusese oprită. Partea din faţă se turtise brusc, de parcă se izbise de un zid invizibil. După aceea sărise; pur şi simplu sărise înapoi.

Se rostogoli apoi din nou înainte, mai încet însă, mai prudent. Se opri iarăşi, în acelaşi loc. Încercă încă o dată, cîţiva metri mai departe.

Exista o barieră invizibilă. Carson îşi reaminti gîndul transmis creierului său de către Entitatea care îi adusese acolo: „...o slăbire a puterii fizice nu va decide, complet, lupta. Există o barieră.”

Cu siguranţă, un cîmp de forţă. Nu cîmpul Netzian, cunoscut de ştiinţa pămînteană, deoarece acela strălucea şi emitea un bîzîit. Cel de aici era invizibil şi tăcut.

Alcătuia pesemne un perete care mergea dintr-o parte în cealaltă a emisferei răsturnate. Carson nu mai trebui să verifice; verificarea o făcea Sfera, rostogolindu-se de-a lungul barierei şi căutînd o breşă inexistentă.

Carson făcu vreo şase paşi înainte, cu mîna stîngă întinsă în faţă, şi palma lui atinse bariera. O simţi netedă şi moale, ca un tub de cauciuc, nu ca o bucată de sticlă. O simţea caldă, dar nu mai caldă decît nisipul de sub picioarele sale. Era complet invizibilă, chiar de la o distanţă minimă.

Lăsă piatra din mînă şi apăsă bariera cu ambele palme. Aceasta păru că cedează puţin, dar numai o părere, deşi apăsă cu toată greutatea trupului. Era ca o bandă de cauciuc armat cu oţel. Rezilienţă limitată, apoi duritate.

Se ridică pe vîrfuri, întinzînd palmele cît mai sus, însă bariera nu dispărea.

Văzu că Sfera se întoarce, după ce ajunse într-unul din capetele arenei. Senzaţia de greaţă îl asaltă din nou pe Carson şi, cînd Sfera trecu prin faţa lui, se retrase puţin. Sfera nu se opri.

Dar dacă bariera dispărea sub nivelul solului? Carson îngenunche şi începu să sape în nisip. Acesta era moale, uşor de săpat. La şaizeci de centimetri adîncime, bariera continua să fie prezentă.

Sfera se întorcea iarăşi. Evident, nu găsise nici o breşă.

Trebuie totuşi să existe o modalitate de a fi străbătută, se gîndi Carson. Cumva, trebuie să ajungem unul la celălalt, altfel duelul acesta este lipsit de sens.

Deocamdată nu era însă nici o grabă în descoperirea trecerii. Avea altceva de încercat. Sfera se întorsese şi se oprise înaintea lui, la numai doi metri. Părea că îl studiază, deşi Carson nu desluşea organe de simţ externe. Nimic asemănător cu nişte ochi, urechi, sau măcar o gură. Zări în cele din urmă nişte fante, cam o duzină, şi văzu cum din două fante ţîşniră brusc două tentacule, care se afundară în nisip, testîndu-i parcă structura. Tentaculele aveau un diametru de vreo doi centimetri şi o lungime de patruzeci

şi cinci de centimetri.

Erau retractabile, şi atunci cînd nu erau folosite stăteau în fante. Cînd Străinul se rostogolea, tentaculele se retrăgeau, aparent fără nici o legătură cu modul său de deplasare. Aceasta, bănuia Carson, se realiza prin schimbarea poziţiei centrului de greutate – deşi nu-şi putea imagina cum anume.

Privind creatura, se înfioră. Era străină, oribilă şi complet diferită de orice exista pe Pământ, sau pe celelalte planete ale sistemului solar. Instinctiv, ştiu că mintea îi era la fel de diferită ca şi trupul.

Trebuia însă să încerce. Dacă nu avea nici un fel de calităţi telepatice, încercarea sa era sortită eşecului, dar el bănuia că le are. Oricum, cu cîtva timp în urmă, cînd creatura se năpustise către el, existase ceva definit. Un val aproape tangibil de ură.

Dacă putuse emite aşa ceva, poate că îi putea citi şi gîndurile, ceea ce era de ajuns pentru scopul său.

Deliberat, Carson ridică piatra care fusese singura lui armă, apoi o aruncă jos, ridicînd palmele goale.

Vorbi cu glas tare, ştiind că deşi cuvintele erau de neînţeles fiinţei din faţa lui, pronunţarea lor îi făcea să se concentreze mai bine asupra mesajului:

— Nu putem face pace? întrebă el cu o voce care sună ciudat în tăcerea absolută. Entitatea care ne-a adus aici a spus ce se va întîmpla dacă rasele noastre se vor război – extirparea uneia şi slăbirea şi degenerarea celeilalte. Lupta dintre ele, a spus Entitatea, depinde de ceea ce facem noi aici. De ce să nu cădem de acord asupra unei păci – ai tăi în galaxia voastră, ai mei în a noastră?

Îşi goli apoi mintea, aşteptînd un răspuns.

Cînd acesta veni, îl izbi pur şi simplu. Se retrase cîţiva paşi, îngrozit de intensitatea şi profunzimea urii şi dorinţei-de-ucidere a imaginilor roşii care îl asaltaseră. Nu cuvinte articulate, aşa cum îi apăruseră gîndurile Entităţii, ci valuri de emoţii puternice.

Pentru o clipă, care i se păru o eternitate, trebui să lupte

împotriva impactului mintal al urii, să se zbată pentru a-şi curăţa mintea şi a izgoni gîndurile străine, cărora le dăduse cale liberă, alungîndu-şi propriile sale gînduri. Îi venea să vomite.

Încet, mintea i se limpezi; încet ca mintea unui om trezit din coşmar, care înlătură ţesătura de spaimă a visului. Gîfîia şi se simţea slăbit, dar putea gîndi.

Privi Sfera. Rămăsese nemişcată în timpul duelului mintal pe care aproape îl cîştigase. Se rostogoli apoi cîţiva metri într-o parte, către cei mai apropiat tufiş. Din fante ţîşniră trei tentacule, care începură să investigheze tufişul.

— Bine, rosti Garson, deci e război. Izbuti să zîmbească. Dacă te-am înţeles bine, pacea nu este pentru tine.

Şi, pentru că la urma urmei era tînăr şi nu putea rezista impulsului de-a fi dramatic, adăugă:

— Pe viaţă şi pe moarte!

În tăcerea nemişcată, glasul îi sună însă, chiar şi lui, prostesc. Îşi dădu seama că era într-adevăr, vorba de moarte. Nu numai moartea sa ori a fiinţei roşii, căreia îi spunea acum sfera, ci moartea uneia sau celeilalte din rasele lor. Dacă el avea să dea greş, avea să fie vorba de sfîrşitul omenirii.

Se simţea umil şi îi era teamă să se gîndească la asta. Mai mult chiar decît să se gîndească... să ştie de acest lucru. Într-un fel, cu o înţelegere care depăşea chiar credinţa, ştia că Entitatea care aranjase acest duel spusese adevărul în legătură cu intenţiile şi puterile ei. Nu glumise.

Viitorul omenirii depindea de ei. Era groaznic să ştie un asemenea lucru şi îşi alungă gîndul acesta. Trebuia să se concentreze asupra situaţiei existente.

Trebuia să existe o cale de a traversa bariera, sau de a ucide prin barieră.

Mintal? Spera că nu, deoarece, evident, Sfera avea

puteri telepatice mai puternice decît cele primitive, nedezvoltate ale rasei umane. Sau nu era aşa?

Izbutise să izgonească gîndurile Sferei din mintea sa; nu putea oare să le şi emită pe ale sale? Dacă aptitudinile de emitere ale Sferei erau mai puternice, poate că mecanismul de recepţie era mai vulnerabil.

O privi şi se strădui să-şi concentreze toate gîndurile asupra ei.

„Mori”, se gîndi el. „O să mori. Mori. Mori...”

Încercă mai multe gînduri şi imagini mintale. Transpiraţia îi curgea pe frunte şi tremura datorită efortului. Sfera continua însă cercetarea tufişului, cîtuşi de puţin impresionată.

Deci aceasta nu era o soluţie.

Se simţea slăbit şi ameţit de căldură şi concentrare. Se aşează pe nisip, ca să se odihnească, studiind atent Sfera. Poate că, printr-o observare minuţioasă, îi va putea aprecia forţa şi îi va ghici slăbiciunile, aflînd lucruri importante de ştiut, dacă avea să se ajungă la o luptă corp la corp.

Sfera rupea rămurele. Carson privi atent, încercînd să aprecieze efortul cu care făcea acest lucru. Mai tîrziu, se gîndi el, avea să caute un tufiş asemănător în jumătatea lui de arenă şi avea să rupă rămurele la fel de groase, comparînd astfel forţa fizică a braţelor sale cu cea a tentaculelor.

Crenguţele se rupeau cu greutate; Sfera trebuia să se chinuiască cu fiecare în parte. Fiecare tentacul era bifurcat în capăt, bifurcaţiile terminîndu-se cu o unghie sau gheară. Ghearele nu păreau foarte lungi sau periculoase. Nu mai mult decît propriile sale unghii, dacă le lăsa să crească puţin.

Nu, pe ansamblu, Sfera nu părea impresionantă din punct de vedere fizic. Numai dacă, bineînţeles, crenguţele nu erau foarte dure. Carson privi în jurul său şi... da, chiar lîngă el se găsea un alt tufiş identic.

Se întinse şi rupse o crenguţă. Era uscată, uşor de rupt. Desigur, s-ar fi putut ca Sfera să se prefacă în mod

deliberat, însă el nu credea aşa ceva.

Pe de altă parte, unde era vulnerabilă? Cum ar fi trebuit să o ucidă, dacă i se ivea posibilitatea? O studie din nou. Exteriorul părea destul de dur. Avea nevoie de o armă ascuţită. Culese din nou piatra de pe nisip. Era lungă de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, îngustă şi destul de ascuţită la unul din capete. Dacă se cioplea, precum cremenea, putea face din ea un cuţit folositor.

Sfera continua să cerceteze tufişurile. Se rostogoli din nou, pînă la un tufiş de un alt tip. O şopîrlă albastră, cu multe picioare, aidoma celei văzute de Carson de cealaltă parte a barierei, ţîşni de sub tufiş.

Un tentacul al Sferei ţîşni, o prinse şi o ridică. Un alt tentacul începu să smulgă picioarele şopîrlei, cu calm şi nepăsare de parcă ar fi rupt crenguţe din tufiş. Şopîrla se zbătea disperată, emiţînd un strigăt ascuţit şi piţigăiat, primul sunet pe care Carson îl auzea acolo, cu excepţia glasului său.

Carson se înfioră şi vru să întoarcă privirea. Continuă totuşi să observe; orice lucru aflat despre duşmanul său putea să fie preţios. Chiar şi cruzimea aceasta inutilă. În special, se gîndi el cu un resentiment brusc, această cruzime inutilă. I-ar fi venit mai uşor să ucidă creatura, dacă şi cînd avea să se ivească ocazia.

Din acest motiv, continuă să urmărească dezmembrarea şopîrlei.

Se simţi însă uşurat cînd, cu jumătate din picioare rupte şopîrla nu mai ţipă şi nu se mai zbătu, ci rămase inertă în tentaculele Sferei.

Duşmanul nu mai continuă şi cu restul picioarelor. Dispreţuitor, azvîrli şopîrla în direcţia lui Carson, Aceasta pluti prin aer şi ateriză la picioarele pămînteanului. Trecuse prin bariera! Bariera nu mai exista!

Într-o clipă, Carson sari în picioare şi, cu cuţitul strîns în mînă, se năpusti înainte. Avea să încheie socotelile, acum şi aici! O dată ce bariera nu mai era...

Bariera exista însă. Descoperi lucrul acesta în modul cel

mai neplăcut, izbindu-se cu capul de ea şi aproape pierzîndu-şi cunoştinţa. Căzu îndărăt.

Cînd se ridică, scuturînd din din cap pentru a-şi limpezi mintea, zări ceva zburînd către el prin aer şi, pentru a-l evita, se aruncă din nou pe nisip, într-o parte. Evită obiectul, dar simţi o durere ascuţită în gamba piciorului stîng.

Ignorînd durerea, se rostogoli pe spate, apoi se ridică. Văzu că fusese lovit de o piatră. Sfera ridica acum altă piatră şi, strîngînd-o între două tentacule, se pregătea să o azvîrle.

Piatra zbură către el, însă o evită cu uşurinţa, păşind într-o parte. Se părea că Sfera putea arunca exact, dar nici tare, nici departe. Prima piatră îl lovise din cauză că fusese căzut pe jos şi o zărise abia în ultima clipă.

În clipa în care păşi în lateral, ferindu-se de cea de-a doua piatră, Carson duse înapoi braţul drept, azvîrlind piatra pe care o ţinuse în mînă. Dacă proiectilele puteau traversa bariera, se gîndi el brusc înviorat, amîndoi puteau lua parte la joc. Iar braţul drept al unui pămîntean...

Nu putea să rateze o ţintă circulară cu diametrul de un metru, de la o distanţă de numai patru metri, şi nu ratã. Piatra şuieră drept şi cu o viteză mult mai mare decît a proiectilelor aruncate de Sferă. O lovi drept în mijloc, din nefericire, lovi cu partea plată, nu cu vîrful.

Produse un zgomot surd şi, probabil, durere. Sfera căută o altă piatră, însă se răzgîndi şi se depărta. Pînă cînd Carson găsi şi aruncă alt bolovan, Sfera se şi afla la vreo patruzeci de metri de barieră.

Al doilea proiectil ratã de puţin, iar al treilea avu bătaia prea scurtă. Sfera ieşise din raza de azvîrlire – cel puţin din raza unui bolovan suficient de greu ca să rănească.

Carson rînji. Repriza aceasta fusese a lui. Cu excepţia...

Zîmbetul îi dispăru cînd se aplecă să-şi examineze gamba piciorului. Muchia tăioasă a unei pietre făcuse o tăietură destul de adîncă şi lungă de cîţiva centimetri. Sîngera binişor, dar el nu credea că ajunsese atît de adînc

încît să atingă o arteră. Dacă sîngele avea să se oprească de la sine, era perfect. Dacă nu, avea să aibă necazuri.

Totuşi, avea ceva mai important de lămurit. Natura barierei.

Înaintă, avansînd de data aceasta cu mîinile întinse. O găsi; apoi, menţinînd una din palme pe barieră, azvîrli un pumn de nisip. Nisipul trecu dincolo. Mîna lui, nu.

Materia organică faţă de cea anorganică? Nu, deoarece şopîrla moartă traversase bariera şi, vie sau moartă, o şopîrlă era cu siguranţă organică. Materie vegetală? Rupse o crenguţă şi o întinse către bariera. Crenguţa trecu fără nici o rezistenţă, dar cînd degetele care o ţineau ajunseră la barieră, se opriră acolo.

Atît el cît şi Sfera nu puteau traversa bariera, însă pietrele, nisipul, şopîrla moartă...

Dar o şopîrlă vie? Căută pe sub tufişuri pînă găsi una şi o prinse. O aruncă încet înspre barieră, însă ricoşă înapoi şi fugi iute peste nisipul albastru.

Acesta părea, deci, să fie răspunsul. Bariera funcţiona numai pentru fiinţele vii. Materia moartă, sau anorganică, o putea traversa.

Lăsînd asta de o parte, Carson privi din nou rana de la picior. Sîngele se oprise, deci nu mai avea grija fabricării unui garou. Trebuia însă să găsească apă, pentru a-şi curăţa rana.

Apa... gîndul ei îi reaminti cît era de însetat. Trebuia să găsească apă, altfel duelul nu avea să mai dureze prea mult.

Şchiopătînd uşor, începu să ocolească terenul său. Merse către dreapta, menţinînd o mînă pe barieră, pînă ce ajunse la peretele curbat. Era vizibil, albastru-cenuşiu, iar la suprafaţă se simţea la fel ca bariera centrală.

Făcu o încercare şi aruncă un pumn de nisip în perete; iar nisipul trecu dincolo. Cupola era şi ea un cîmp de forţă. Opac însă, nu transparent ca bariera.

Îl ocoli pînă ajunse la barieră şi o luă de-a lungul acesteia, înapoi, în punctul de plecare.

Nici un semn de apă.

Îngrijorat acum, parcurse distanţa dintre barieră şi perete în zigzaguri ce acopereau toată suprafaţa.

Nici un pic de apă. Nisip albastru, tufişuri albastre şi o căldură insuportabilă. Nimic altceva.

Se gîndi enervat că imaginaţia lui era de vină, că de fapt nu putea fi atît de însetat. De cîtă vreme se afla acolo? Desigur, considerînd dimensiunea spaţială din care fusese adus, nu trecuse nici o clipă. Entitatea îi spusese că, atîta timp cît stătea acolo, timpul rămînea nemişcat în cealaltă parte. Totuşi, procesele trupului său se desfăşurau absolut la fel ca mai înainte. Atunci, considerînd nevoile corpului, de cîtă vreme se afla acolo? Trei, sau poate patru ore. Cu siguranţă, nu într-atît de mult încît să sufere de sete.

Cu toate astea, suferea; gîtlejul îi era uscat şi ardea. Probabil căldura era de vină. Era arşiţă! Presupunea că sînt vreo cincizeci de grade Celsius. O căldură uscată, neclintită, fără nici o adiere.

Şchiopăta destul de rău şi aproape că se prăbuşi cînd încheie explorarea zadarnică a domeniului său.

Privi către Sfera nemişcată, sperînd că se găsea într-o stare la fel de jalnică. Poate că nici ea nu era prea încîntată. Entitatea spusese că condiţiile de acolo erau la fel de nefamiliare şi neplăcute pentru amîndoi. Poate că Sfera venea de pe o planetă unde o căldură de şaizeci de grade era limita inferioară. Poate că ea îngheţa, în vreme ce el se cocea.

Poate că aerul era prea dens pentru Sferă, aşa cum lui i se părea rarefiat. Efortul explorării îl făcuse să gîfîie. Îşi dădu seama că atmosfera existentă nu era cu mult mai densă decît cea de pe Marte.

Nici picătură de apă.

Oricum, asta era fatal pentru el. Dacă nu găsea o modalitate de a traversa bariera, sau de a-şi ucide adversarul de la distanţă, în cele din urmă avea să moară de sete.

Ideea aceasta îi dădu un imbold de urgenţă disperată.

Trebuia să se grăbească.

Rămase totuşi jos, odihnindu-se şi gîndindu-se.

Ce putea face? Nimic, şi totuşi atît de multe. De exemplu, cele cîteva varietăţi de tufişuri. Nu păreau promiţătoare, însă trebuia să le examineze. Apoi piciorul – trebuia să facă ceva, chiar dacă nu avea apă ca să cureţe rana. Să strîngă bolovani pentru muniţie. Să găsească o piatră din care să poată face un cuţit.

Piciorul îl durea acum destul de rău şi se hotărî să înceapă cu el. Unul din tufişuri avea frunze – în tot cazul ceva similar cu frunzele. Culese mai multe, le studie şi se hotărî să-şi încerce norocul. Şterse cu ele nisipul, murdăria şi sîngele închegat, apoi făcu un bandaj din alte frunze, legîndu-l peste rană cu mlădiţe din acelaşi tufiş.

Mlădiţele erau neaşteptat de rezistente. Erau lungi, moi, se îndoiau uşor, dar totuşi nu le putea rupe. Trebui să le reteze din tufiş cu muchia tăioasă a unei cremene albastre. Vlăstarele groase aveau peste treizeci de centimetri lungime şi reţinu pentru viitor faptul că un mănunchi de lujere groase putea constitui o funie bunicică. Poate avea să fie folositoare la ceva.

După aceea îşi făcu un cuţit. Cremenea albastră se putea ciopli. Dintr-o aşchie lungă de douăzeci şi cinci de centimetri rezultă o armă primitivă, însă ucigătoare. Cu nuielele din tufiş împleti un fel de centură de care atîrnă cuţitul din cremene, astfel încît să-l aibă tot timpul cu el, păstrîndu-şi însă mîinile libere.

Reveni la cercetarea tufişurilor. Existau trei tipuri, pe lîngă cel examinat deja. Unul nu avea frunze, iar lemnul era uscat şi sfărîmicios ca o rădăcină găunoasă şi putredă. Un altul avea lemnul moale şi aţos. Părea excelent pentru foc. Cel de-al treilea tip aducea cel mai mult cu lemnul. Avea frunze fragile, care cădeau la o simplă atingere, însă rămurelele, deşi scurte, erau drepte şi tari.

Era groaznic, insuportabil de cald.

Şchiopătă pînă la barieră ca să vadă dacă era tot acolo. Era.

Rămase pe loc, privind Sfera. Aceasta păstra o distanţă de barieră stînd în afara bătăii de piatră. Se deplasa de colo pînă colo, făcînd ceva. Carson nu îşi dădea seama despre ce era vorba.

La un moment dat, Sfera îşi opri activitatea, se apropie puţin şi păru că îşi concentrează atenţia asupra lui. Din nou, Carson trebui să se lupte cu un val de greaţă. Aruncă o piatră într-acolo şi Sfera se retrase, reluîndu-şi operaţiile îndepărtate.

Cel puţin, o putea ţine la distanţă.

Şi mare lucru cîştiga prin asta, se gîndi el cu amărăciune. Îşi petrecu totuşi următoarele ore adunînd bolovani de mărime potrivită pentru azvîrlit şi ridicînd cîteva grămezi în preajma barierei.

Gîtul îi ardea acum. Îi venea greu să se gîndească la altceva decît la apă.

Trebuia însă să se concentreze asupra altor lucruri. Cum să treacă prin, peste sau pe sub barieră, cum să ajungă la sfera roşie şi să o ucidă, înainte ca să fie el ucis de căldură şi sete?

Bariera mergea de la un perete la celălalt, dar cît era de înaltă şi cît de adîncă în nisip?

Pentru o clipă mintea lui Carson fu prea zăpăcită ca să se poată gîndi la rezolvarea atîtor lucruri. Leneş, întins pe nisipul fierbinte – nu-şi amintea cînd se aşezase – privea o şopîrlă albastră care fugi de sub un tufiş sub altul.

Acolo se opri şi îl privi.

Carson zîmbi. Poate că îl ajunsese ameţeala, căci îşi aminti poveştile străvechi ale căutătorilor din deşerturile lui Marte, preluate din alte poveşti de pe Pămînt: „În scurtă vreme, ajungi atît de însingurat încît te apuci să vorbeşti cu şopîrlele şi nu mult după aceea vezi că şi şopîrlele îţi vorbesc...”

Ar fi trebuit desigur să se gîndească cum să ucidă Sfera, dar în loc de asta zîmbi spre şopîrlă şi rosti:

— Salut, ce mai faci?

Şopîrla înaintă puţin către el.

— Salut, răspunse ea.

Carson rămăsese o clipă uluit, apoi lăsă capul pe spate şi izbucni în rîs. Gîtul nu-l durea din cauza rîsului, deci nu putea fi chiar atît de însetat.

De ce nu? De ce Entitatea care organizase acest coşmar să nu fi avut şi simţul umorului, pe lîngă toate celelalte puteri? Şopîrlele vorbitoare care îmi răspund în graiul meu atunci cînd le vorbesc... Este o atenţie mişcătoare.

Zîmbi din nou spre şopîrlă şi spuse:

— Vino aici.

Şopîrla se întoarse însă şi fugi de la un tufiş la altul, pînă cînd dispăru din vedere.

Îi era iarăşi sete.

Trebuia totuşi să facă ceva. Nu putea cîştiga confruntarea stînd pe loc, transpirînd şi simţindu-se mizerabil. Trebuia să facă ceva. Dar ce anume?

Să treacă prin barieră. Nu putea nici prin ea, nici peste ea. Dar pe dedesubt? Gîndindu-te mai bine, săpînd, nu poţi să dai de apă? Doi iepuri dintr-o lovitură...

Strîmbîndu-se de durere, Carson şchiopătă pînă la barieră şi începu să sape, scoţînd nisipul cu amîndouă mîinile. Munca era grea şi înceată, pentru că nisipul curgea de pe margini înăuntru, iar diametrul gropii trebuia să crească în aceiaşi timp cu adîncimea. Nu ştia cîte ore trecuseră, dar la un metru şi jumătate adîncime dădu peste piatră. Piatră uscată: nici gînd de apă.

Cîmpul de forţă al barierei mergea pînă la piatră. Nici o şansă. Nici apă. Nimic.

Se tîrî afară din groapă şi rămase gîfîind, apoi ridică privirea ca să vadă ce făcea Sfera. Se ocupase cu ceva între timp.

Aşa şi era. Din lemnul tufişurilor, legat prin nuiele, construise un fel de ramă ciudată, ceva mai înaltă de un metru şi aproximativ pătrată. Ca să vadă mai bine, Carson se sui pe movila de nisip excavat din groapă şi privi atent,

Înapoia ramei se găseau două ramuri lungi, dintre care una avea un fel de cupă. Carson se gîndi că semăna cu un fel de catapultă.

Într-adevăr, aşa era. Sfera ridică un bolovan pînă la cupă. Unul din tentacule mişcă cealaltă ramură în sus şi în jos de cîteva ori, apoi întoarse încet maşinăria, ca şi cum ar fi ţintit, şi braţul cu bolovanul zbură în sus şi înainte.

Piatra trecu la cîţiva metri peste capul lui Carson, atît de departe încît nu trebui să se ferească, dar aprecie distanţa parcursă şi fluieră încetişor. El n-ar fi putut arunca la asemenea distanţă nici cu o piatră de două ori mai uşoară. Chiar dacă s-ar fi retras la limita semicercului său, tot nu ar fi ieşit din bătaia catapultei, dacă Sfera ar fi venit pînă lîngă barieră.

O altă piatră şuieră pe deasupra. De data aceasta, ceva mai aproape.

Decise că lucrurile deveneau primejdioase. Era cazul să facă ceva.

Deplasîndu-se de-a lungul barierei, astfel încît catapulta să nu-l poată ochi, aruncă şi el mai multe pietre. Îşi dădu seama că nu făcea mare lucru. Pietrele trebuiau să fie mici, altfel nu le putea azvîrli atît de departe. Dacă loveau catapulta, ricoşau fără nici un fel de pericol. Iar de la o asemenea distanţă, Sferei nu-i era deloc greu să se ferească.

În plus, îl mai durea şi braţul De fapt, îl durea tot trupul vlăguit. Dacă s-ar fi putut odihni puţin, fără să fie nevoit să evite proiectilele pe care catapulta le trimitea regulat la fiecare treizeci de secunde...

Se împletici pînă în fundul arenei, Apoi, îşi dădu seama că nici acolo nu era mai bine. Pietrele ajungeau şi aici, deşi intervalul dintre două proiectile era mai lung, poate pentru că timpul de armare al catapultei creştea cu distanţa.

Obosit, se întoarse la barieră. Căzu de cîteva ori şi abia se mai ridică în picioare ca să continue. Ştia că se afla aproape de limita puterilor. Nu îndrăznea, totuşi, să se oprească, pînă cînd nu scotea catapulta din funcţiune. Dacă ar fi adormit, nu s-ar mai fi trezit niciodată.

Ideea i-o dădu unul din proiectile. Izbise într-un morman de pietre adunate de Carson lîngă barieră şi făcuse scîntei.

Scîntei. Foc. Omul primitiv făcuse focul ciocnind două pietre şi scoţînd scîntei, iar cu lemnişorul acela uscat drept iască...

Din fericire, un asemenea tufiş se găsea chiar lîngă el. Îl rupse, îl duse pînă la un morman de pietre şi, răbdător, ciocni două pietre pînă cînd o scînteie atinse lemnul sfărîmicios al tufişului. Se aprinse atît de brusc încît îi pîrli sprîncenele, iar după cîteva secunde arsese cu totul.

Avea acum idee. Peste cîteva minute, făcuse un foc mititel înapoia grămezii de nisip extras cu cîteva ore înainte din groapă. Începuse cu tufişurile ca iasca, iar acum folosea alt lemn, care ardea mai încet şi menţinea o flacără constantă,

Nuielele, cele greu de rupt nu ardeau dintr-o dată; asta făcea ca proiectilele incendiare să fie uşor de construit şi aruncat. Legă cîteva crenguţe de o piatră, ca să aibă greutate, iar fitil făcu dintr-o nuia.

Făcu vreo şase proiectile, înainte de a-l aprinde şi azvîrli pe primul. Acesta luă foc cu vîlvătaie şi Sfera începu să se retragă, tîrînd catapulta. Carson avea însă pregătite şi celelalte proiectile şi le aruncă iute, unul după altul. Cel de-al patrulea se agăţă de rama catapultei, reuşind să o incendieze. Sfera încercă disperată să stingă focul, acoperindu-l cu nisip, dar tentaculele ei cu gheare cuprindeau prea puţin nisip şi eforturile erau zadarnice. Catapulta arse.

Sfera se îndepărtă de foc, concentrîndu-şi atenţia asupra lui Carson, care simţi iarăşi valul de ură şi greaţă. Era însă mult mai slab; ori Sfera obosise, ori Carson învăţase cum să se apere de atacul cerebral.

Îi dădu cu tifla, apoi o alungă azvîrlind un bolovan. Sfera se întoarse în spatele arenei şi reîncepu să smulgă tufişuri. Îşi construia, probabil, altă catapultă.

Carson verifică – pentru a suta oară – dacă bariera continua să funcţioneze, apoi se pomeni jos. Picioarele îi cedaseră de oboseală.

Gamba îi pulsa dureros şi gîtul îi ardea de sete. Toate acestea păleau însă înaintea epuizării fizice totale care îi cuprinsese trupul.

Şi căldura.

Aşa trebuie să fie în iad, se gîndi el. Iadul în care credeau cei vechi. Se luptă ca să rămînă treaz, lucru dealtfel inutil, deoarece nu putea să facă nimic. Nimic, atîta vreme cît bariera rămînea impenetrabilă, iar Sfera era în afara domeniului său de aruncare.

Trebuia totuşi să existe o soluţie. Încercă să-şi amintească ceva din cele citite prin cărţile de arheologie despre metodele de luptă folosite în vremurile dinaintea metalului şi a plasticului. Primul fusese proiectilul de piatră. Pe acesta îl avea şi el.

Singura îmbunătăţire ar fi fost o catapultă, ca cea folosită de Sferă. El singur nu putea să facă însă aşa ceva, oricum nu din crenguţele tufişurilor, nici una mai lungă de treizeci de centimetri. Desigur, putea să-şi imagineze mecanismul, dar nu mai avea rezistenţa necesară unei munci de cîteva zile.

Zile? Sfera construise o catapultă. Trecuseră deja cîteva zile? Apoi îşi aminti că Sfera avea multe tentacule cu care putea lucra şi, fără îndoială, făcea unele lucruri mai repede decît el.

De fapt, o catapultă nu ar fi decis înfruntarea. Trebuia să conceapă ceva mai ingenios.

Arc şi săgeţi? Nu; încercase cîndva să tragă cu arcul şi ştia că nu avea aptitudini. Chiar cu un arc de profesionist, din duraluminiu, cu care precizia era maximă. Ce să mai zică de materialele primitive pe care le avea aici şi cu care abia dacă ar fi aruncat săgeata la depărtarea la care

ajungea cu piatra, ca să nu se mai gîndească la lipsa de precizie?

O lance? Da, asta putea construi. Inutilă la distanţă, dar folositoare în lupta de aproape, dacă avea să se ajungă vreodată la aşa ceva.

Oricum, construcţia ei i-ar fi dat ceva de făcut. Îl ajuta să se concentreze, pentru că mintea începuse să i-o ia razna. Uneori era realmente nevoie să se străduiască să-şi aducă aminte de ce se găsea acolo şi de ce trebuie să ucidă Sfera.

Noroc că se găsea înapoia unui morman de pietre. Căută printre ele pînă găsi una de forma unui vîrf de lance. Începu să o cioplească, cu altă piatră mai mică, făcîndu-i muchii laterale ascuţite astfel încît, o dată înfiptă, să nu poată cădea.

Sau un harpon? Ideea era interesantă. Un harpon era mai bun decît o lance, în acest duel nebunesc. Dacă l-ar fi putut înfige în Sferă, ar fi tras de frînghie, aducînd-o lîngă barieră, unde ar fi înjunghiat-o cu cuţitul de cremene.

Mînerul harponului se dovedi mai dificil de făcut. Cu toate acestea, cioplind şi unind tulpinile a patru tufişuri, pe care le legă apoi cu nuiele flexibile şi rezistente, obţinu un mîner puternic, de peste un metru lungime. Vîrful din piatră îl fixă într-o crăpătură din capătul mînerului, apoi îl legă strîns.

Arma era primitivă, dar solidă.

Urmă după aceea frînghia. Din nuiele subţiri şi puternice împleti vreo şapte metri de funie. Era uşoară şi nu părea rezistentă, dar ştia că va suporta greutatea lui, ca şi pe cea a harponului. Legă un capăt al ei de mînerul harponului, iar celălalt capăt de încheietura mîinii stîngi. Acum, dacă azvîrlea lancea dincolo de barieră şi nu nimerea, putea să o tragă înapoi.

După ce legă ultimul nod şi nu îi mai rămase nimic de făcut, căldura, oboseala, durerea din picior şi setea îngrozitoare deveniră de o mie de ori mai înnebunitoare.

Încercă să se ridice ca să vadă ce făcea Sfera, dar îşi

dădu seama că nu se putea scula în picioare. La cea de-a treia încercare, ajunse să stea în genunchi, însă apoi căzu la loc.

„Trebuie să dorm”, se gîndi el. „Dacă ar trebui să ne luptam acum, aş fi complet neajutorat. Dacă ar şti, ar putea veni aici să mă ucidă. Trebuie să-mi mai recapăt din puteri.”

Încet, icnind, se tîrî departe de barieră. Zece metri, douăzeci...

O bubuitură înfundată pe nisipul de lîngă el îl trezi dintr-un vis confuz şi oribil şi cînd deschise ochii, asupra nisipului albastru plutea o realitate cu mult mai confuză şi mai oribilă.

O piatră căzu lîngă el, împroşcîndu-l cu nisip. Ajutîndu-se de mîini, se ridică în capul oaselor. Se întoarse şi văzu Sfera la douăzeci de metri de el, lîngă barieră.

Cînd îl văzu ridicîndu-se, se rostogoli grăbită, oprindu-se la o distanţă care-i oferea siguranţă.

Îşi dădu seama că adormise prea curînd, înainte ca să iasă din bătaia proiectilelor Sferei. Văzîndu-l nemişcat, aceasta îndrăznise să se apropie de barieră şi să-l bombardeze. Din fericire, nu ştiuse cît era Carson de slăbit, căci altfel ar fi putut rămîne pe loc, azvîrlind cu bolovani.

Dormise mult timp? Nu credea, deoarece se simţea la fel ca mai înainte. Obosit, însetat, nimic deosebit. Probabil că nu trecuseră decît cîteva minute.

Începu să se tîrască din nou, chinuindu-se să nu adoarmă pînă nu ajungea cît mai departe, pînă ce peretele incolor, opac, al arenei, ajunse la numai un metru.

Lucrurile plutiră iarăşi...

Cînd se trezi, nu se schimbase nimic, însă acum ştia că dormise mult.

Primul lucru de care deveni conştient fu interiorul gîtlejului: uscat şi scorţos. Limba îi era umflată.

Trezindu-se încet, ştiu că ceva era în neregulă. Se simţea mai puţin obosit, stadiul de epuizare fusese depăşit.

Somnul se îngrijise de toate astea.

Simţea totuşi o durere, o durere insuportabilă. Abia atunci cînd încercă să se mişte îşi dădu scama că venea de la picior.

Se ridică puţin şi privi într-acolo. Piciorul era extrem de umflat sub genunchi, iar umflătura cuprinsese şi jumătate de coapsă. Nuielele cu care prinsese bandajul din frunze intraseră acum adînc în carnea umflată.

Ar fi fost imposibil să introducă vîrful cuţitului sub legătură. Din fericire, nodul final se afla pe osul tibiei, în faţă, acolo unde nuielele intrau mai puţin adînc în carne. După un efort groaznic de dureros, izbuti să dezlege noduL

Privi sub bandajul de frunze şi îşi dădu seama de gravitatea situaţiei. Infecţie şi puroi, amîndouă în continuă agravare.

Fără medicamente, fără pansamente, fără apă măcar, nu putea interveni cu nimic.

Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să moară, atunci cînd infecţia avea să se răspîndească în tot corpul. Înţelese atunci că nu mai avea nici o şansă şi că pierduse.

O dată cu el, pierduse şi omenirea. Cînd el avea să moară aici, dincolo, în universul cunoscut lui, toţi prietenii săi, toţi oamenii aveau şi ei să moară. Pămîntul şi planetele colonizate aveau să fie populate de Străinii roşii şi rostogolitori. Creaturi de coşmar, fiinţe fără nici un atribut omenesc, care omorau şopîrle din plăcere.

Gîndul acesta îi dădu curajul să se tîrască, aproape orbit de durere, către barieră. Nu cu palmele şi genunchii, ci numai cu ajutorul braţelor.

Există o şansă de unu la un milion ca atunci cînd avea să ajungă la barieră să-i rămînă suficientă forţă pentru a zvîrli harponul, o singură dată, şi decisiv, dacă – altă şansă de unu la un milion – Sfera ar fi venit la barieră. Sau dacă acum bariera dispăruse.

Trecură parcă ore întregi pînă ajunse acolo.

Bariera nu dispăruse. Era la fel de impenetrabilă ca şi prima dată.

Iar Sfera nu se găsea lîngă barieră. Ridicîndu-se pe coate, Carson o putea zări în fundul zonei ei, meşterind la o ramă de lemn, care era o copie, pe jumătate terminată, a catapultei incendiate.

Se mişca acum mai încet. Obosise şi ea, fără îndoială.

Carson se îndoia, însă, că avea să mai folosească acea catapultă. El avea să moară înainte de terminarea mecanismului.

Dacă ar fi putut să o atragă la barieră acum, cît era viu... Flutură un braţ şi încercă să strige, dar gîtlejul său uscat nu scoase nici un sunet.

Sau dacă ar fi putut să treacă prin barieră...

Pesemne că delirase pentru un moment, deoarece se trezi lovind bariera cu pumnii, cuprins de o furie inutilă.

Se opri, închise ochii şi încercă să se calmeze.

— Salut, rosti o voce.

Era o voce subţire, slabă. Parcă ar fi fost...

Deschise ochii şi întoarse capul. Într-adevăr, era şopîrla.

— Pleacă, dori Carson să spună. Pleacă, de fapt nu eşti acolo, sau eşti acolo, dar nu vorbeşti. Am coşmaruri.

Nu putea însă pronunţa nici un cuvînt; gîtlejul şi limba îi erau amorţite şi uscate. Închise iarăşi ochii.

— Doare, spuse vocea. Omoară. Doare – omoară. Vino.

Redeschise ochii. Şopîrla albastră cu zece picioare era tot acolo. Alergă puţin de-a lungul barierei, se întoarse, porni din nou şi reveni iarăşi.

— Doare. Omoară. Vino.

Plecă din nou şi se întoarse. Era clar că voia să fie urmată.

Carson închise ochii. Vocea continuă. Aceleaşi trei cuvinte lipsite de sens. De fiecare dată cînd deschidea ochii, şopîrla fugea şi apoi revenea.

— Doare. Omoară, Vino.

Gemu. Nu putea să aibă pace pînă nu o urma. Aşa cum dorea ea.

Se tîrî după şopîrlă şi pe măsură ce înaintă auzi, tot mai puternic, un vaiet ascuţit.

Pe nisip se zbătea şi se contorsiona ceva. O creatură mititică, albastră, care semăna cu o şopîrlă şi totuşi nu...

Abia atunci îşi dădu scama despre ce era vorba – şopîrla ale cărei picioare le smulsese Sfera acum multă, multă vreme. Nu murise; îşi recăpătase cunoştinţa şi se chircea, ţipînd, în agonie.

— Doare, spuse cealaltă şopîrlă. Doare. Omoară. Omoară.

Carson înţelese. Scoase cuţitul de cremene de la centură şi ucise creatura care se chinuia. Cealaltă şopîrlă dispăru iute.

Carson se întoarse către barieră. Se propti cu mîinile şi cu fruntea de ea şi privi în depărtare, la Sfera care construia o catapultă nouă.

„Aş putea ajunge pînă acolo", se gîndi el, „dacă aş putea străbate bariera. Aş putea încă să învîng. Sfera pare şi ea slăbită. Aş putea..."

Urmă un nou acces de disperare neagră, atunci cînd durerea îi învinse voinţa şi îl făcu să-şi dorească moartea. Invidia şopîrla pe care o scăpase de chinuri. Nu merita să trăieşti şi să suferi, aşa cum făcea el. Aveau să treacă ore, poate chiar zile, pînă cînd infecţia l-ar fi omorît.

Dacă ar fi putut să întoarcă cuţitul împotriva lui însuşi...

Ştia însă că nu avea să facă aşa ceva. Atîta vreme cît trăia, exista o şansă de unu la un milion...

Se strădui să împingă cu palmele în barieră şi observă cît de subţiri şi osoase îi erau acum braţele. Trebuie să fi stat multă vreme acolo, zile întregi, ca să slăbească atît de mult.

Cît mai avea pînă să moară? La cîtă arşiţă, sete şi durere îi mai putea rezista trupul?

Aproape că îl cuprinse din nou isteria, însă după aceea fu învăluit de un calm profund şi un gînd îi încolţi stăruitor.

Şopîrla pe care o omorîse. Traversase bariera, fiind totuşi vie. Venise din semicercul Sferei; Sfera îi smulsese picioarele, aruncînd-o după aceea, cu dispreţ înspre Carson, iar şopîrlă trecuse prin barieră. În momentul acela

crezuse că şopîrla era moartă şi de aceea străbătuse bariera.

Dar nu fusese moartă; doar inconştientă.

O şopîrlă vie nu putea trece prin barieră, însă una inconştientă putea. Asta însemna că bariera nu se opunea organismelor vii, ci numai organismelor conştiente. Întrevăzu o şansă îndepărtată.

Cu gîndul acesta, Carson începu să se tîrască de-a lungul barierei, pentru a face ultima şi cea mai disperată încercare. Şansa era atît de mică, încît numai un om în pragul morţii ar fi încercat-o.

Nu avea rost să cîntărească şansele de reuşită. Cu atît mai mult cu cît, dacă nu ar fi încercat, şansele ar fi fost nule.

Se tîrî pe lîngă barieră pînă la movila de nisip, de aproape un metru şi jumătate înălţime, pe care o înălţase – acum cîte zile? – încercînd să sape sub barieră sau să găsească apă.

Movila era chiar lîngă barieră; panta ei mai lungă se afla jumătate într-o zonă, jumătate în cealaltă.

Luînd cu el un bolovan din grămada alăturată., Carson se căţără pînă în vîrful movilei. Ajuns acolo, se rezemă cu toată greutatea de barieră, astfel încît, dacă aceasta ar fi cedat, el s-ar fi rostogolit în josul pantei, pînă în teritoriul advers.

Verifică cuţitul de la brîu, harponul şi funia legate de mînă.

Ridică apoi cu mîna dreaptă bolovanul cu care avea să se lovească în cap. Trebuia să aibă mult noroc cu lovitura aceea; o lovitură suficient de puternică pentru a-l năuci, însă nu atît de tare ca să-l ameţească pentru multă vreme.

Presupunea că Sfera îl observa şi că, văzîndu-l rostogolindu-se prin barieră, avea să vină să cerceteze. El spera că va fi considerat mort – bănuia că şi Sfera ajunsese la aceleaşi concluzii privind natura barierei pe care le obţinuse şi el înainte de întîmplarea cu şopîrla. Sfera avea să înainteze, însă cu prudenţă, în felul acesta îi rămînea şi

lui un scurt răgaz...

Ridică bolovanul şi izbi.

Durerea îl trezi din leşin. O durere bruscă, ascuţită, în şold, cu totul deosebită de cea care îi pulsa în cap şi în gambă.

Înainte de a se lovi cu bolovanul însă, se gîndise atent şi anticipase această durere, ba chiar sperase în ea, aşa încît se controlă şi nu reacţionă cu o mişcare bruscă.

Continuînd să zacă, întredeschise ochii şi văzu că judecase corect lucrurile. Sfera se apropia. Se găsea la vreo şapte metri, iar durerea care îl trezise fusese provocată de piatra azvîrlita pentru a vedea dacă era viu sau mort.

Rămase nemişcat. Sfera se apropiase la cinci metri şi se oprise din nou. Carson abia mai răsufla.

Îşi golise mintea pe cît putuse, pentru a nu permite abilităţii telepatice a duşmanului să detecteze viaţa din el. Însă, cu creierul absolut deschis către recepţie, şocul primit din partea gîndurilor inamice era aproape distrugător.

Simţea numai oroare înaintea completei diferenţe, a deosebirii faţă de acele gînduri. Erau lucruri pe care le simţea, însă nu le putea înţelege şi nici nu le-ar fi putut explica, deoarece nici un limbaj terestru nu avea cuvinte, nici vreo minte terestră nu avea imagini, care să se potrivească. Mintea unui păianjen sau a unui şarpe marţian de nisip, se gîndi Carson, ridicată la nivelul inteligenţei şi pusă în contact telepat cu mintea umană ar fi fost ceva paşnic şi familiar în comparaţie cu ceea ce simţea el acum.

Îşi dădu seama că Entitatea avusese dreptate: Omul sau Sfera, căci universul nu-i putea conţine pe amîndoi. Mult mai deosebiţi decît Dumnezeu şi Satana, între ei nu ar fi existat niciodată un echilibru.

Mai aproape, Carson aşteptă pînă cînd Sfera ajunse la un singur metru, pînă cînd tentaculele cu gheare se întinseră...

Indiferent acum la durere, se săltă, ridicîndu-se, şi azvîrli harponul cu toată puterea care îi mai rămăsese. Aşa crezuse el; brusc, simţi o putere finală, laolaltă cu uitarea definitivă a durerilor, asemănătoare unei anestezii.

Cînd Sfera, străpunsă adînc de harpon, se rostogoli îndepărtîndu-se, Carson încercă să se ridice în picioare şi să alerge după ea. Nu reuşi; căzu, dar continuă să se tîrască.

Sfera desfăşurase întreaga frînghie şi îl smuci înainte, trăgîndu-l de încheietura mîinii. Îl tîrî un metru şi se opri. Carson continuă să înainteze, trăgîndu-se cu mîinile de funie.

Sfera se opri şi îşi agită tentaculele, încercînd zadarnic să smulgă harponul. Tremura şi se chircea apoi, dîndu-şi pesemne seama că nu se putea descotorosi de el, se rostogoli către Carson, întinzîndu-şi tentaculele cu gheare.

Bărbatul o primi cu cuţitul în mînă. O înjunghie o dată, şi încă o dată, în timp ce ghearele acelea oribile îi sfîşiau pielea, carnea şi muşchii.

Împunse, tăie şi sfîrtecă pînă ce, în sfîrşit, rămase nemişcată.

O sonerie ţîrîia şi, după ce deschise ochii, îi trebui o vreme ca să-şi dea seama unde se afla. Stătea în scaunul navetei, încins cu centura, iar visiplatul din faţa lui era gol. Nici o navă Străină şi nici o planetă imposibilă.

Soneria era un semnal de comunicaţie; cineva îi solicita deschiderea receptorului. Acţionînd pur şi simplu din reflex, se întinse şi apăsă pe buton.

Pe ecran apăru chipul lui Brander, căpitanul lui „Magellan”, nava-mamă a grupului de navete de care aparţinea şi Carson. Brander era palid, iar ochii negri îi străluceau agitaţi.

„Magellan” către Carson, izbucni el. Răspunde: Lupta s-a terminat. Am învins!

Ecranul se întunecă; Brander anunţa acum celelalte navete de sub comanda lui.

Încet, Carson reglă comenzile pentru întoarcere. Încet,

neîncrezător, se desprinse din chingi şi se îndreptă spre rezervorul de apă. Îi era groaznic de sete. Bău şase pahare, unul după altul.

Se rezemă de perete, încercînd să se gîndească.

Oare se întîmplase într-adevăr? Era sănătos, puternic, întreg. Setea fusese de natură psihică, nu fiziologică; gîtul nu îi era uscat. Piciorul...

Ridică pantalonul şi îşi privi gamba.. Avea o cicatrice lungă şi albă, însă o cicatrice complet vindecată. Îşi descheie cămaşa şi văzu că pieptul şi abdomenul îi erau străbătute de cicatrici subţiri, aproape invizibile, perfect vindecate.

Deci, într-adevăr, totul se petrecuse aievea.

Naveta, pilotată automat, intra deja în pîntecele navei-mamă. Peste o clipă, un bîzîit anunţă că ecluza fusese umplută cu aer. Carson deschise uşa, păşi afară şi trecu prin uşa dublă a hangarului.

Merse direct la cabina lui Brander, intră şi salută.

Brander părea încă uşor uluit.

— Salut, Carson, rosti el. Ce ai scăpat! Ce spectacol!

— Ce s-a întîmplat, domnule?

— Nu ştiu exact. Am tras o singură salvă şi toată flota lor s-a făcut praf! Ceva fulgera de la o navă la cealaltă, chiar şi la cele asupra cărora nu trăsesem şi care nu intrau în bătaia noastră! Toată flota s-a dezintegrat sub ochii noştri, fără să ne fi zgîriat o singură navă.

Nu putem nici măcar să afirmăm ca a fost meritul nostru. S-ar putea ca în aliajele navelor lor să fi existat o componentă instabilă, care a reacţionat datorită salvei noastre. Băiete, măi băiete, păcat că ai scăpat spectacolul.

Carson izbuti să zîmbească. Era mai degrabă stafia unui zîmbet, căci aveau să treacă multe zile pînă să depăşească şocul mintal al experienţei prin care trecuse, dar căpitanul

nu-l privea şi nu observă nimic.

— Da, domnule, încuviinţă Carson. Bunul simţ, mai degrabă decît modestia, îl avertiza că, dacă ar fi spus o vorbă în plus, ar fi fost considerat cel mai neruşinat mincinos din spaţiu. Da, domnule, repeta el, păcat ca am scăpat spectacolul!

Traducere: MIHAI DAN PAVELESCU